

nance, kteří požívají invalidního důchodu podle pens. zákona. Ustanovení to nemůže býti již proto, že jest výjimkou z pravidla § 1, vykládáno extensivně. Zákon chtěl zřejmě ustanovením § 2, bodu 7. z úžití oproti dřívějšímu všeob. znění § 2, bodu 2. novely z roku 1914, okruh osob z penzijního pojištění vyňatých. Další námitka, že 1. července 1920 byl Český Těšín ještě částí plebiscitního území, nepadá zde na váhu, neboť Český Těšín byl rozhodnutím pařížské konference ze dne 28. července 1920 přiřknut Československé republice, takže tam od tohoto dne zřejmě také platil zákon ze dne 5. února 1920. Poněvadž pak podle § 34 tohoto zákona, počne-li pojištění během měsíce, má býti přece zaplacená plná měsíční premie, v daném případě tedy od 1. července 1920, nebyla naříkaným rozhodnutím stěžovateli nezákonným způsobem uložena nějaká povinnost, ani zasáhnuto do jeho práv.

Péče o válečné poškozence. — Nemocenské a úrazové pojištění.

(Sděluje dr. Jindřich Tučný.)

Jestliže § 1, lit. c) zákona č. 199/1919 víže otázku, zdali nemanželská dcera L. H. je válečnou poškozenkyní, je n o m na podmínku, že nezvěstný nemanželský otec L. H. byl p o z á k o n u povinen za života přispívat na výživu nemanželské dcery, pak jsou u pozůstalé splněny podmínky předpisů zákona č. 142/1920 a č. 199/1919 ohledně nároku na požitky z pokladny státní podle těchto zákonů i tehdy, když L. H. jako otec L. Ha. ke splnění svých zákonitých povinností, aby se jich zhostil, složil před nastoupením vojenské služby (v r. 1912) na výživu, výchovu a zaopatření nemanželské dcery 600 K do soudní úschovy na základě vrchnoporučensky schváleného smíru s poručenstvem dítěte uzavřeného (z nálezů Nejv. správ. soudu ze 14. ledna 1925, č. 572/25).

K pojmu »příjem« ve smyslu § 2 zák. č. 142/1920:

Je-li válečný poškozenec právně samojediný majitelem živnosti, pak zjištěný čistý příjem ve smyslu definice, obsažené v § 2 vl. nař. ze 4./V. 1920, č. 346 Sb. z. a n., resp. vl. nař. ze 7./XII. 1922, č. 363 Sb. z. a n., jest jeho příjem, t. j. příjem po odpočtu srážek, připuštěných zákony o dani důchodkové, a nemůže namítati, že se ve skutečnosti o příjem z živnosti dělí se svými sourozenci, a není nezákonným, když úřad, rozhodující o přiznání důchodu, k této okolnosti nepřihlížel a důchod invalidní nepřiznal, ježto čistý roční příjem z činnosti hospodářsky samostatné docílený (12.000 Kč) převyšuje součet hranice příjmů a invalidních požitků. Kdyby stížnost chtěla dovozovati nezákonnost takového rozhodnutí, musila by tvrditi, že z hrubého příjmu nebyly sraženy položky, jichž srážky připouští zákon o důchodkové dani. (Zák. čl. X/1909 a doplňky. — Šlo o případ ze Slovenska.) Tvrzení takové nelze shledati v okolnosti, stížnosti uváděné, že na výtěžku živnosti participují sourozenci válečného poškozence, poněvadž takovéto vydání samo o sobě není srážkovou položkou dle cit. zákona. (Nález nejv. správ. soudu z 10./III. 1925, č. 4846/25.)

Právní účinek povolení kapitalisace důchodu:

Podle předpisu § 32 zák. z 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., záleží výrok ministerstva sociální péče, jímž toto povoluje částečnou nebo úplnou kapitalisaci důchodu, na volném uvážení tohoto ministerstva a invalidovi právní nárok na povolení kapitalisace nepřisluší. Povolilo-li však ministerstvo, aby na místě důchodu, splatného v měsíčních lhůtách (§ 30 cit. zák.),